

Sag T-80/97

Starway SA mod Rådet for Den Europæiske Union

»Udvidelse af antidumpingtold — fritagelse — annulationssøgsmål — formaliteten — samleproces — bevisbyrde — begrundelse — åbenbart urigtigt skøn«

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 26. september 2000 II-3103

Sammendrag af dom

1. *Annulationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — akter, der berører dem umiddelbart og individuelt — umiddelbar indvirkning — kriterier — forordning om udvidelse af antidumpingtold*
(EF-traktaten, art. 173, stk. 4 (efter ændring nu art. 230, stk. 4 EF); Rådets forordning nr. 384/96, art. 13, stk. 3 og 4)
2. *Fællesskabsret — fortolkning — tekster på flere sprog — ensartet fortolkning — hensyntagen til de forskellige sproglige versioner og ved uoverensstemmelse hensyntagen til den almindelige opbygning af og formålet med den omtvistede ordning*

3. *Fælles handelspolitik — forsvar mod antidumping — omgåelse — samleproces — dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare*
(Rådets forordning nr. 384/96, art. 13, stk. 2)
4. *Fælles handelspolitik — forsvar mod antidumping — omgåelse — samleproces — institutionernes ret til at kræve fremlæggelse af oprindelsescertifikater — grænser*
(Rådets forordning nr. 384/96, art. 13)

1. For at en person kan anses for at være umiddelbart berørt som omhandlet i traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler.

En forordning om udvidelse af en endelig antidumpingtold berører umiddelbart retsstillingen for en virksomhed, hvis import belægges med den udvidede told, da det fremgår af artikel 13, stk. 3 i grundforordning nr. 384/96 om antidumping samt af udvidelsesforordningen, dels at den udvidede told opkræves af medlemsstaternes toldmyndigheder, uden at disse overlades noget skøn, og dels at virksomheden først er blevet fritaget for den udvidede told af Kommissio-

nen, efter at der var foretaget væsentlige ændringer i dets forsyningsmetode.

Denne konklusion afkræftes ikke af, at udvidelsesforordningen fastsætter, at import, som ikke udgør en omgørelse af den oprindelige told, på visse betingelser kan fritages for den udvidede told med tilbagevirkende kraft til datoen for ikrafttrædelsen af den forordning, med hvilken man indledte undersøgelsen, ved en retsakt fra Kommissionen, da det fremgår af denne forordnings betragtninger, at Kommissionen efter en undersøgelse allerede havde fundet, at den pågældende virksomhed ikke opfyldte de nævnte betingelser, og at Kommissionens vilje til ikke at meddele fritagelse til denne virksomhed for perioden inden datoen for vedtagelsen af udvidelsesforordningen ikke gav anledning til nogen tvivl.

(jf. præmis 61-68)

2. Nødvendigheden af en ensartet fortolkning af fællesskabsforordningerne udelukker, at en bestemmelses ordlyd betragtes isoleret, og kræver i tvivlstilfælde, at fortolkningen og anvendelsen sker i lyset af versionerne af de andre sprog. Når der er uoverensstemmelse mellem versionerne, skal den pågældende bestemmelse endvidere fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i.
4. I forbindelse med en undersøgelse vedrørende omgåelse af antidumpingforanstaltninger er der ikke, selv om der ikke nogen retlig pligt til at fremlægge oprindelsescertifikater, noget, der forbyder EF-institutionerne at anmode importørerne om af administrative hensyn at fremlægge sådanne dokumenter for at bevise rigtigheden af oplysningerne i deres toldangivelser med henblik på at sikre opnåelse af målet i artikel 13 i grundforordning nr. 384/96 om antidumping, nemlig at hindre omgåelse.

(jf. præmis 81)

3. Artikel 13, stk. 2, i grundforordning nr. 384/96 om antidumping skal fortolkes derhen, at en samleproces i Fællesskabet eller i et tredjeland anses for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis — ud over opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne bestemmelse — dele, der udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, som indgår i den samlede vare, hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne, medmindre den pågældende virksomhed over for EF-institutionerne godtgør, at disse dele har oprindelse i et andet land.

(jf. præmis 88)

EF-institutionerne kan dog ikke uden at tilsidesætte artikel 13, stk. 2, i grundforordning nr. 384/96 om antidumping kræve, at der som bevis alene kan fremlægges oprindelsescertifikater, når de ved eller bør vide, at en række berørte erhvervsdrivende uden egen skyld er afskåret fra at skaffe sådanne certifikater. Under disse særlige omstændigheder vil et sådant krav være i strid med retssikkerhedsprincippet og retten til kontradiktion, for så vidt dette krav gør det umuligt i en tvist, der kan medføre bøder, at bevise, at der ikke er grund til at idømme sådanne bøder. Under disse særlige omstændigheder vil afvisningen af andre bevisligheder nemlig være ensbetydende med, at forsvaret nægtes ret til at fremlægge dokumenter, der kan rense sagsøgte (ultra posse nemo tenetur).

Kravet om et sådant bevis står under disse omstændigheder desuden i misforhold til formålet, dvs. at hindre omgåelse af den oprindelige told. Et beviskrav, der er umuligt at opfylde, kan nemlig medføre, at den udvidede told ikke blot bliver pålagt dele, hvis import udgør en omgåelse af denne foranstaltning i den forstand, der for-

udsættes i artikel 13 i grundforordning nr. 384/96 om antidumping. Et sådant krav ville således også være i strid med proportionalitetsprincippet.

(jf. præmis 111, 112 og 113)